

Opravdová kamarádka

Daniel Nosek

Za celý den nezažila Adélka žádnou vzrušující akci. Sice ráno objevila kravské lejno, největší sousto, které doposud viděla. Leželo tam, kousek před kravínem, ve vysokém jeteli. Bylo tak obrovské, že několikanásobně převyšovalo zelený porost. Bohužel se již na něm živila masařka obecná. Druh mouchy, před kterým má každý menší hmyz respekt. Adélku to však neodradilo. Naopak, adrenalinový pocit měla ráda a nenechala si ujít žádnou příležitost prožívat další a další. Záměrně začala poletovat kolem.

V momentě, kdy se jí rozčilená moucha rozhodla postrašit rychlým výpadem, podlétla do bezpečné vzdálenosti a zase provokativně poletovala. Masařka jí několikrát postrašila výpady. Ale když jí trpělivost s otravnou muškou přetekla, rozhodla se vzít nešťastnici útokem a nešetřit ji.

Na to Adélka čekala.

Už několikrát se jí takto povedlo odlákat většího rivala a i tentokrát počítala s úspěchem. Ve spleťtí sítí trámů v kravíně se snažila, tak jako mnohokrát předtím, předstírat zbabělý útěk. Místo toho se velkou mouchu snažila vlákat do pavoučí sítě, ze které nebylo úniku. Vylétla těsně pod vrchol střechy, kde byl zúžený prostor, hodně trámů a hlavně téměř tma. Pro neznalého smrtelná kombinace. Tentokrát si své pronásledování okořenila slalomem mezi trámy. Masařka jí mohla ve tmě vidět jen na kratičký okamžik, když prolétala pod průzory, jimiž do tmy proudilo světlo. Proto musela letět naplno, aby dotěrný hmyz neztratila a nepřišla tak o toužebnou pomstu. Z ní si přece nebude dělat nikdo legraci.

Malá muška cíleně dovedla mnohonásobně většího pronásledovatele až na konec pudy, kde teprve včera pavouk kozák postavil své veledílo, jenž za ranního rozbřesku, kdy paprsky vcházeli dovnitř větracími otvory ve štítu střechy, překrásně světélkoval. Úchvatnou podívanou umocnil ještě ranní vítr, který zářící síť rozkmital do tance vodní hladiny.

Povedlo se. Moucha se lapila do sítě. Teď se může muška nerušeně oddat své kořisti.

Ale bez výborné znalosti prostředí v kravíně by její plán nikdy nevyšel, nebo by byl příliš riskantní, neboť se počet pavučin každý den zvyšoval o několik desítek. Navíc pavouci stavěli své pasti s precizností sobě vlastní – snadno přehlédnutelné a často na místech, kde je nikdo nepředvídal. Plné pavučiny, zmítajícího se hmyzu, jenž marně bojoval o svůj život, toho byly holým důkazem.

Adélka si této skutečnosti byla plně vědoma. Dobře věděla, že při útěku nebyl nikdy čas na průběžné plánování trasy. Tu už musela znát dopředu. Proto si předem zmapovala část kravína. Prozkoumat celý nebylo v jejích silách a díky bohu to ani nebylo potřeba. Stačilo většinou obletět dva až tři trámy a zmatený pronásledovatel mnohdy až nevěřícně vlétl přímo doprostřed pavučiny. Tak jako dnes ráno.

Postupem času to pro ní přestávala být ta správná adrenalinová zábava a začala vyhledávat své predátory i z řad ptáků, ryb a pavouků. Našla si kamarádku Lojzinku, která sdílela stejný zájem – adrenalinový sport.

Lojzinka přivedla Adélku do své zahrady, plné pestrobarevných květů.

Oběma muškám se zde velice líbilo. Bylo tu velké množství úkrytů a pavučin a Adélka s Lojzinkou zde prožívaly nesčetně dobrodružstvích.

Jednoho rána majitel vyvezl z boudy jakýsi stroj. Tělo tvořila vanička, ze které se do výšin tyčil komín. Ze spodní části vaničky pak šahaly jakési dlouhé hubené nohy až k zemi, zakončené kolečky. Mušky to se zájmem pozorovaly z povzdálí. Majitel záhadný stroj umístil na betonovou rovinu, kde již byl rozestavěn zahradní nábytek a zapálil v něm oheň. V ten moment se obě mušky na sebe podívaly.

„Napadá tě to samé?“ zeptala se jako první Lojzinka a úsměv se jí rozlil po tváři.

„Myslím že jo.“

Obě mušky se podívaly zpět na oheň.

Ranní rosa jim smáčela křídélka a potřebovali si je někde osušit. Každé ráno musely počkat na sluneční paprsky, ale dnes to mohly urychlit. Obě jakoby na domluvený povel vzletly směrem ke stroji na kolečkách. Když se k němu přiblížily, provedly kontrolní oblet. To aby svýma velkýma složenýma očima našly nejteplejší stěnu.

Povedlo se. Přední zešikmená strana komína byla rozpálená od stoupajícího kouře. Obě mušky se přitiskly a čerpaly životodárné teplo do svých křidélek.

„Cítíš Adélko, jak křídélka rychle osychají?“

„Je to nádhera. A když s nimi zaplácáš, oschnout ještě rychleji,“ radila Adélka.

„Už se těším na dnešní létání. Mohly by jsme se podívat do ovocného sadu.“ Nadhodila Lojzinka.

„To je dobrý nápad...“

V ten moment se po komínu přehnal stín. Obě mušky se instinktivně přitiskly ke stěně a překvapené vyčkávaly, co se bude dít. Po chvílce se přehnal další stín. To, co ho způsobilo, se znatelně přiblížilo, neboť byl cítit průvan. Lojzinka to nevydržela a vzletla. V ten moment se ozvala tupá rána.

„Ehgh!“ Ozval se pochroumaný hlásek, jenž se ztratil v dálce.

Adélka nemeškala a letěla po hlase. Lojzince se jistě muselo něco stát. Mezitím se zase přehnal ten prapodivný stín nad její hlavou. Snížila výšku, aby se vyhnula předmětu, jenž stín a následný průvan způsobil. Pak rozkmitala svá průhledná křídélka, co mohla a zalétla do tmavého stínu nedaleké keříkové růže, kam si s kamarádkou v posledních dnech létaly hrát. Sedla si na větev plnou ostnů. Věděla, že to odradí případné velké vetřelce. Nyní měla čas si pořádně prohlédnout terén a zjistit, co se vlastně stalo. Až teď viděla, jak majitel máchá kolem sebe rukama. Přístroj na kolečkách je padlý před ním a on vydává nějaké jí neznámé zvuky.

Ale po Lojzince ani stopa.

„Lojzinko? Kdepak jsi?“ zkusila jí zavolat.

„Nevidím tě!“

Ale její kamarádka se neozývala.

„Lojzinko, sedím v keříkové růži,... Na našem oblíbeném místě...“

Náhle se ztišila, neboť zaslechla známý bzukot své kamarádky. Každá moucha ho vydává párem zakrnělých křidélek, o které při letu tře párem velkých křidélek. Zvuk je specifický podle druhu mouchy a Adélka by svoji kamarádku poznala na sto honů.

Na nic nečekala a spěchala jí na pomoc.

„Adélko? Táááádýý!“ Křičela zoufale Lojzinka, když zahlédla svoji kamarádku na blízku.

„Ten člověk mi sem zrazil. Přímo na síť. A než jsem se vzpamatovala, pavouk si mě hbitě svázal. Jsem v pasti...“

Pokračovala Lojzinka a pohybem křidélek se snažila vyprostit ze zajetí pavučiny, která byla vypletena mezi lískou a dřevníkem, kam léta nikdo nechodil. Síť byla velice bytelná. Majitel odvedl poctivou práci.

Adélka si teprve až teď všimla mocných chlupatých nohou pavouka zabijáka. Už jen pohled na něj naháněl hrůzu. Natož být v jeho síti obětí, stejně jako její kamarádka.

„Lojzinko, neboj se!“ Snažila se jí utěšit a poletovala kolem pavouka, aby získala čas. Ten, vědom si tučného a hlavně jistého sousta, si Adélky vůbec nevšímal. A tak musela přiletět blíž. Toho predátor využil a pokusil se jí lapit skokem. Malá muška měla co se dělat, aby zmizela zpět do bezpečné vzdálenosti.

„Takhle to nepůjde má drahá. Pavouka neoklamu. Musím přijít na něco jiného.“

Muška poodlétla na nedalekou větvičku. Predátor se mezitím opět přiblížil k Lojzince a ještě si jí více omotal svým pevným vláknem.

„Pomoz mi, prosím! Neodlétej!“

„Pavouk tě nesní, jen sváže a nechá si tě na pozdějc. Do té doby něco vymyslím.“ Ukliďovala Lojzinku.

Ta ještě zoufale volala o pomoc: „Adélko! Adélkooo...! Nenechávej mě tu...“

Ta však nereagovala a rychle spěchala pro pomoc.

Cizí oči jí upřeně pozorovaly. Smaragdově zbarvené, vzrušením roztáhlé s touhou zabít. Strach a beznaděj navýšily hladinu adrenalinu v jejím tělíčku natolik, že přestala rozlišovat mezi realitou a sněním. Měla pocit, že začíná vidět to, po čem již dávno toužila. Pavoučí oči byly náhle tak blizoučko. Pár velkých, doplněný řadou maličkých. Mrkaly ve stejném okamžiku, jakoby se vždy domluvily. Kdyby jí v pohybu nebránila pevná vlákna pavučiny, ráda by si na ně sáhla. Tak byl pavouk blízko. Lojzinka nemohla od predátora odtrhnout zrak. Měla pocit, že jí podvědomě vnímá, a proto setrvává ve strnulém stavu, aby si ho mohla nerušeně prohlédnout.

Pak jako by jí vyslyšel a popostoupil ještě o kousek blíž. Teď už se Lojzinka dívala pavoukovi přímo do očí.

Náhle si všimla jeho chlupatých kusadel, která se roztahovala. V tu chvíli si uvědomila, že se jí predátor chystá sníst. Začala sebou zmítat. To pavouka trochu rozhodilo, neboť to nečekal. Ale jeho pavučina byla pevná jak skála. Dobře věděl, na kterých místech se má svými osmi nohami držet, aby ho zmítání oběti neodpružilo od sítě. Předními nohama objal svoji oběť a přitáhl si jí blíže ke kusadlům.

„Pane bože!“ Vykřikla zděšeně Lojzinka, když to viděla.

„Je se mnou amen.“

Bylo jí líto, že jí v této situaci opustila její nejlepší kamarádka Adélka, ale přesto se s ní chtěla rozloučit: „Sbohem Adél...“

Ale větu už nedokončila. Così přilétlo jako smršť a malou mušku to odhodilo kamsi do dálky.

Lojzinka se probudila na zemi, neznámo kde. Nad ní poletovala Adélka.

„Vstávej má milá. Život je přece tak krásnej a ty ho celej proležíš!“

Muška byla ještě zmatená situací.

„Co, co se stalo? Jak to, že jsem to přežila?“ Zeptala se, když si vzpomněla na pavouka a jeho velká kusadla.

„To je dlouhý příběh. Pěkně se posad' a já ti jej řeknu. Teď máme spoustu času.“

Obě mušky vylétly na strom do bezpečné výšky. Tam se posadily na větvičku, ze které měly výhled na celou zahradu.

„Když jsi byla v zajetí pavouka,“ začala vyprávět Adélka: „a já jsem zjistila, že tě sama neosvobodím, napadlo mě využít člověka od stroje na kolečkách a nalákat ho do pavučiny. Stejně jako to děláme s velkými masačkami. A tak jsem létala kolem něj tak dlouho, dokud mě nezačal pronásledovat...“

Lojzinka si pohodlně sedla vedle své kamarádky a hltala každé její slovo až dlouho do noci, než se teplota ochladila a jejich tělíčka ztuhla.

Biorytmus těl se snížil na minimum.

Obě spinkaly.